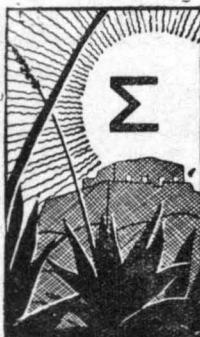


## ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΙΡΛΙΝΤΟΡΝΑΝ

## ΤΟ ΞΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ



Το λιμάνι της Μασσαλίας μπορεί ν' ακούσει κυνές τις πιο παράξενες και θητικούς περιέργεις ιστορίες.

Μιά τέτοια ιστορία μού διηγήθηκε ως μένα κάποιο βράδυ δι Γιαλούκα, διαστήμα της «Σάντα Μανταλένα».

«Έκανε τη γνωριμία του υπέρτειας με μόνα κάποιο βράδυ δι Γιαλούκα, διαστήμα της «Σάντα Μανταλένα». Έκανε μάγιο καυγά ναυτικών για μία γυναίκα σε κάποιο μπάρο. Ό Γιαλούκα, θρίζοντας σαν κολασμένος είχε πέσει στη μέση αυτών πού μάλωναν, σκόρπιος δεξιά κι' άριστερά τρομερές γροθιές και κατώρθωσε τέλος νά τούς χωρίση. Υστερά, κάθησε πάλι στο τραπέζι του, άναψε την πίπα του και παρηγγέλει ένα ποτήρι ρούμι.

— Μπράβο, Γιαλούκα! του φώναξε μιασμό. Είσαι ένας έκπληκτικός ανθρώπος!

«Ο Γιαλούκα γρύλλισε ένα εύχαριστω μέτρο από τα δόντια του και μέ κύτταξε μ' ένα θλέμμα γεμάτο ύπουφία.

— Ποιο μέ έρεις; με ρόησε περίεργα, Σ' αυτό το λιμάνι έχω νά ρώθω δέκα χρόνια. Αν είσαι φίλος, έλα νά σέ κερδώσω ένα ποτηράκι.

Πήγαν στο τραπέζι του, τού έδωσα το χέρι μου και τού άπαντσα:

— Κανείς δὲν έχασε την περιπέτειά σου με τὸν πλοιάρυν Φερ-

ράντη. «Ο Γιαλούκας έφτυσε καταγής μ' άμηχανία και σκούπισε τό στόμα του με τὸ μανίκι του.

— Πάξι, πέρασε κι' σύτο! έκανε μ' άδιαφορία και σώπασε κυτάζοντας από την ανίσχιη πόρτα της ταβέρνας, τη γαλάζια θάλασσα.

Φαίνεται δύμας ότι έτηξαν όρχισει νά τὸν κυριεύουν ή άναμνήσεις, γιατί σέ μια στιγμή με την ήτος;

— Τί είχε γράψει τότε αυτή η καταραμένη έφημερίδα σου για τὸ ναυάργο του πλοίου του Φερράρτη;

— «Οτι μιὰ τρικυμιασμένη νύχτα, τοῦ ἀπάντησα, πέσαστε ἐκεῖ κάτω στὸν Εἰρηνικὸ πάνω σε κάτι ὄφαλους και φουντάροτε. Στὴν κοιλιὰ ἐνὸς καρχαρία μερικοὶ ἀλλοὶ ναυτικοὶ βρῆκαν ἀργότερα τὸ ἡμερόδιο του καραβίου σας, μάζι ἐλύνινη πίπα, ένα μαχαίρι και μάζι χοντρή ναυτική ζήν! Βρήκαν ἀκόμη κι' ένα μετεωρῶτο γυναικείο γοθάκι, μαζί κανεὶς δὲν μπόρεσε νά ξέρηση τι ήθελε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὴν κοιλιὰ τοῦ κήπους και τι σχέσι

— Ο Γιαλούκα σταμάτησε τὸ κάντινο μαρμάρινο πίπας του κι' έθηγαλε ένα στεναγμό.

— Θά σου διηγήθω, μού είπε, αὐτήν την ιστορία και θέλω νά τη γράψῃς πολὺ ώμορφα γιά νά τη διαθέσουν όλοι οι ναυτικοί. Έσεις πού θέλετε ἀπὸ μακριὰ τὴ βάλσασσα, δὲν μπορεῖτε νά ξέρετε τὶς πλικρές της καὶ τὰ μωσαϊκά της. Μά κέκινοι θά με καταλάθουν και θά δικιασώσουν τὸν Γιαλούκα που θέλησε νά πεθάνει στὸ καράβι του παρά νά γίνει δολοφόνος...

Καὶ μ' αὐτὸ τὰ λόγια διαστρέμοις τῆς «Σάντα Μανταλένα» ἀρχισε τὴ δραματικὴ του ιστορία.

— Έκείνο τὸν καιρὸν, πριν ἀπὸ δέκα χρόνια, ήμουν ένα ώμορφο και καλοδεμένο παλληκάρι. Σὲ κάθε λιμάνι είχα και μιὰ δραστηριοτικά και στὸ ναυτικὸ σάκιο μου ένα σωρὸ ώμορφες φωτογραφίες. Τι τὰ θές, έκείνη τὴν ἐποχὴ, έώδευο δόλα τὰ λεπτά μου για ν' ἀγοράξω σπολίδια γιὰ τὶς ἀρρυθωνιαστικές μου. Μά ἀπὸ τὸν καιρὸ πού συνέθη ἡ περιπέτεια πού θα σού διναφέρω, ὥρκισηκα νά μή πῶ φεύτικο λόγο σὲ γυναίκα και νά μήν παντρευτῶ. Θά στην ημητρία αὐτὴ τὴν ιστορία γιά νά δηκούσθω δίκτη.

Στις 10 Ιανουαρίου τοῦ 1925, τὸ πλοίο τοῦ Φερράντη έκανε σκάλα στὸ Μοντεβίδεο. Έρχόμαστε ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Πράσινου Ακρωτηρίου κ' ἡ τρομερὴ δύλιασσα μάς είχε πάρει

τὴ μιὰ τιμινιέρα, μᾶς είχε σπάσει τὰ παραπέτα και μᾶς είχε πνίξει έναν ώμορφο καραβόσκυλο, τὸν «Μπλάντα», που ήταν ὁ ἀγαπητόνεος τοῦ πλοιαρίου. Ο Φερράντης τὸ είχε θεωρήσει αὐτὸ γιά κακό σημάδι και είχε ἀράξει στὸ Μοντεβίδεο γιὰ νὰ ἐπιδιορθωθῇ τὶς ζημιές τοῦ καραβίου και νὰ συνέλθει. Εμεὶς θρηκαμε τότε τὴν εύκαιρια νὰ φάμε όλες τὶς οικονομίες μας με τὰ κορίτσια τῆς Ἀργεντίνας. «Ἐτσι κι' ἔγω έκανα τὴν γνωριμία μάς ώμορφης κοπέλας, τῆς 'Ινές!» Ήταν πεντάμορφη και τόσο καλή που δέν άργησε νά τὴ φέω στὰ νερά μου και νὰ τὴ θύλω νὰ μού διηγήθῃ τὴν ιστορία της. «Ενας κατεργάρης Ἀργεντίνος τὴν ἔργη φέρει ως ἔδω κατὼ μὲ τὴν ίπποσιά στην Κάνη γυναίκα του. Μά διανέ έφτασε στὸ Μοντεβίδεο, τὴν πούλησε στὸ υπόπτο μπάρ που έργαζόταν. Ήταν Ισπανίδα και θεασανίζοταν ἀπὸ τὴ νοσταλγία τῆς πατρίδας της.

— Ας γυρίσω πάλι στὴ χώρα μου κι' ἀς πεθάνω, μού έξωμο-λογήθηκε.

Κι' ἔγω τόσο συγκινήθηκα ἀπὸ τὰ δάκρυά της, ώστε τῆς ώροκιόταρα διὰ τὴν ἔπιαρνα μαζύ μου. «Ωπας ήξερα, τὸ πλοίο μας θὰ πήγαινε ως τ' ἀκρωτήριο Χόρη, θὰ ἀρύξει κατόπιν στὸ Βαλπαράιζο κι' θύτερα θ' ἀνέβαινε πάλι πρὸς τὸν Νανάδωνα. γιὰ νὰ περάσῃ στὸν Ἀτλαντικὸ και νὰ γυρίσῃ στὴ Λισσαβώνα. Ήταν θέθαις ένα μακρύνο και κοπιαστικό ταξίδι, μά, ή ώμορφη Ισπανίδα δεν διστάσει νά μ' ἀκλούσηθη. «Επισάστα τὸν θέρην τὸν Φερράντη, τὸν καραβάλεσσα θερμά, τὸν κέρασα δύδη μποτίλιες οὐδίσκου και τὸν κατάρερα νά μού επιτρέψῃ νά πάρω μαζύ μου τὴν νέα δραστηριοτικά μου.

— Πρόσεξε μόνο, μού δήλωσε ἐκείνος, νὰ τὴν κρατήσῃς κλειδωμένη στὴ καμπίνα σου, γιατὶ τὸ ταξίδι εἶναι μακρύνο και τὸ πλήρωμα δέρχιση νά σου κάνη ίστοριες...

Συμφώνησα μαζύ του και τὸ βράδυ πού ἔπροκειτο νὰ σαλπάρουμε, ώδηγησα τὴν 'Ινές στὴν καμπίνα μου και τὴν κλειδωσσα. Έκείνη ήταν τρελλή ἀπὸ τὴν χυρά της και δὲν ήξερε πῶς νά μ' εύχαριστησῃ.

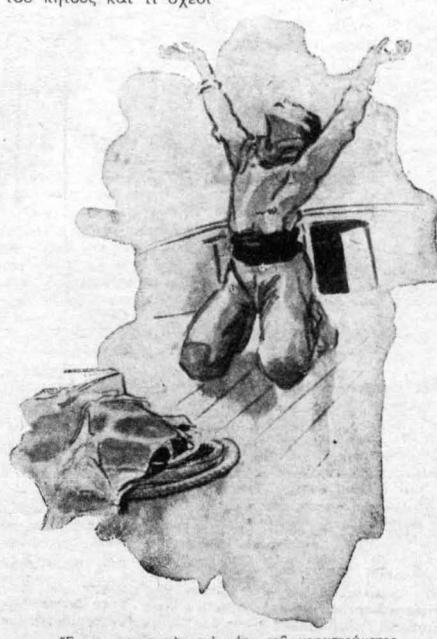
«Οτεν ώτοσύ μοπήκαμε στὸν ώκεανό κι' ἀρχίσαμε νὰ χορεύουμε ἀσχημά, τὸ πράγματα ἀρχίσανταν νά μπλεκώνται. Η 'Ινές πήγαινε νά σκάσῃ σ' οὐτή τὴ φυλακή της και θήθει νὰ θυγῆ ἀπὸ τὴν καμπίνα γιὰ ν' ὀντανέσθη λίγο σέρα.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἀρνήθηκα. Μά, ἐπειτα, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στούδουσυντρόφους μου, τὴν ἀρδησσα νά κινούσηση στὸν καράβι. Αὐτὸ δηταν τὸ μεγάλο μου λάθυς. Υστερά ἀπὸ μιὰ ἔθεδομάδα ὥλου τὸ πλήρωμα ήταν

έρωτευμένο μαζύ της κι' ἀγωνιζόταν ποιὸς νὰ καρπήσῃ τὴν καρδιά της. Κι' αὐτὸς ἀκόμη δι Φερράντης δεν είχε μείνει ἀδιάφορος. «Ἀρχίσαντε τότε πάνω στὸ καράβι νά γίνωνται αίματηρες συμπλοκές γιὰ τὴν κατάκτηση της. Πρώτος ἀσφανίστηκε ὁ τρίτος πλοιάρχος, μάζι ὥντα πού μᾶς θασάνιζε ή θαλασσα. Ενας ἀπὸ τὸ πλήρωμα τὸν είχε πετάξει στὰ κυματα, γιατὶ είδε δητὶ ή 'Ινές τοῦ δέδειχε έχοριστη συμπάθεια. Επειτα ήρθε η σειρά τοῦ νεύτη Γιάν κι' θύτερα ή σειρά τοῦ θερμαστοῦ Νάνγκελ.

Η 'Ινές, ή ώμορφη Ισπανίδα είληχε ἀποδειχθῆ διὰ τὴν σωτὸς διάβολος. Διασκέδαζε μὲ τὶς ταλαιπωρίες τῶν ναυτῶν και τοὺς τρέλλαισε μὲ τὴ ώμορφια της. Τίποτε δὲν τὴν φύσιζε. Οὔτε τὴν ηρεμία, οὔτε ο φωθερός τηφωνές πού δέρνων τὸ πλοίο μας. Στὸ καράβι τὸν Φερράντης θασίευε τώρα μιὰ ἀπόλυτη ἀναρρίχια. Ή 'Ινές ήταν αὐτὴ ποὺ τὸ κυθερώδεις. Μάταια έγώ προσπαθούσα νά τὴν φέρω στὰ λογικά της. «Ολη ή ἀγάπη που αἰσθανταν άλιστο γιὰ μένα είχε μετατελθῆση σ' ἀγριο μῆσος. Κανεὶς δὲν σκεφτόταν τὶ θ' ἀπογινούνται.

Ξαφνικά, ένα ύδραν, ἀργά τη νύχτα, πέσαστε σ' ένα τρομαστικὸ χωνεύτης θήσι θαλάσσας. Ήταν μιὰ μεγάλη τρύπα πού χάντων ή κάτω στὸν Κόλασσα. Τὸ πλοίο τοῦ Φερράντης γύνιε σὰς διαιμονισμένο, ἔτριψε γιὰ τὸν ουρανό σὲ καρπάσια σε κατοικία σόταν νά σκορπιοθίσῃ. (Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2353)



«Επεια γονατιστός στὴ μέση τοῦ καταστρώματος...

## Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κρυφά πάλι όγκηκε από τό σπίτι του τοκογύλυφου. Έκεινή στη γηγεί δύμως τον αντελήφθη ένας ύπερέτης κι' άρχισε νά φωνάζει:

— «Ενας κλέφτης!... Ενας κλέφτης!... Πιάτα τον!...

Ο Πράδο, με μία σπρωκιάς τόν πέταξε καταγής κι' άρχισε νά τρέχη. Οι άλλοι υπέρετες κι' οι άστυφύλακες τόν κυνήγησαν μέσως και παρ' δίους τούς πυροβολισμούς του, κατώρθωσαν νά τόν περικυλλώσουν και νά τόν πάσουν.

Αύτός ο μεγάλος τυχοδιώκης που είχε κατασπαταλήσει κολοσσιαίες περιουσίες, ήταν μοιραίο νά πάνη στη φυλακή από ξανά!

Η δίκη του έγινε στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου τού 1888. Ο Πράδο κατηγορήθηκε ώς δολοφόνος τής Μαρίας Αγκετά. Ήλες ή παλέτες του φίλες είχαν παρουσιασθή ώς μάρτυρες. Κι' όλο τό θριστορικό Παρίσι στρίκοταν στην αίθουσα του κακουργιοδικείου, για νά παρακυλωθεί την πολύρρητη δίκη του μοτηριώδων Δόν Ζουάν.

Ο Πράδο, μέχρι τέλους, δέν θέλησε ν' αποκαλύψῃ τό συνομά του. Άστοσσος ή ένυχη του ώς δολοφόνου δημεδίχθη με διάφορα άκληντα στοιχεία και δι' περιφορμούς τυχοδιώκης καρατούμηθηκε υπέρ τό από λίγους καιρό, το πρώτη της άνοιξη 1889.

Ποιός ήταν δρά γε αυτός ο αινιγματικός τυχοδιώκης; «Ενας μόνο άνθρωπος δώμας αυτός, έκεινη τήν έποχή, είπε την έξις φράση, που αφήνει νά υπονοηθούν πολλά πράγματα: «Η Εύρωπη θ' αινιγματίζει, άν έμαθανε από ποιά άνη έπειτα στό θύρωκο αυτός ό άνθρωπος που παρουσιάζεται ώς Πράδο».

Κι' έτσι, έμεινε άλιτο τό αίνιγμα τής προσωπικότητος του μεγαλυτέρου τυχοδιώκου του περασμένου αίδιον!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

## Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αιτή ή έπιπληνά τής και Τισέλλην ιντηρέζει γι' αιτήν μοιραία. Κάπιος Γάλλος καταδέσκεται θεώρεσε λέγο ιπταμένη τή διαγωνή της και άρχισε νά τήν παρακαλούνθη. Μ' ίλες τής πρωφύλαξες τής ή Μαρία φον Βαλεντάον δεν άρχισε νά πεσή στά χέρια τής γυναικός αντικαταστοτάτων. «Ενα χρόνο άργοτερα σημειωθείσαντα τόν ώρα που προστιθούνται νά διαβιβάσην μ' έναν άσημαντο κρημένο στόν κήπο του ποικιλομούνιου μάλισταφροφορία την παρακαλείσανταν στην ομηρεύονταν.

Η Χρήστη, και νά τώς έδηγησε στήν αρχή τήν ένωσή της: «Όταν οιως δράθηκε μπροστά στο σπαστοδείκο, δέν διστάσει νά αποκαλύψῃ τήν άλιτο θέληση και νά τώς έδηγησε γιατί ένων καταστάστων».

— «Ηδελά, τώς είστε, νά έδειχνη τόν θένωντο τού πο δευ μου. Λαπάνια μέρον πού μ' ανεξάλληνα τόν γρήγορα και δέν μπόρεσα νά στείλω κι' άλλες χριστές Γάλλων από τόλιαν κόσμου!»

Η Μαρία φον Βαλεντάον άπων τήν καταστήση σε διάντονο μέλισσανηστη ψυχοράμα. Τών άλλη μέρα ένα απόστασμα τήν άδωρησε στό δάσος τών Βενετών. Η Μαρία φον Βαλεντάον έχουν μέλισσητην έπιμετανέτη τής, έβαψε τα χειλή της και άφηνηκε νά δέσουν τά μάτια.

— Θέλω νά ίδω, είτε στόν άσωματού τού έπειτεστικού μποτισμάτος, τί διάντονο διά πάνωρην... Με τά ένα λεπτό η θυμορή κ. Τισέλλη έπειτε καταγής με άστρα σφάληση στήν καρδιά τής.

Κι' έτσι τέλους ή Ιατροία μάζ από τίς πεδ άμορφες και τίς πιο τολμηρές Γερμανίδες κατασκόποις.

ZAN ΣΕ·Υ'

## ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήση Ιωσ... .

Ο Αλαίν στέκεται τώρα μπροστά στή Τζένο πού κλαίει και κρύβει τό πρόσωπό της μέσα στά χέρια της. Σ κύριε άπό πάνω της τής μιλάει γλυκά, τή μαλώνει τρυφερά λόγια, ώστε σιγά-σιγά, οι λογιμοί τής Τζένη γαλήνευσον. Τέλος, δειλά, ταπεινά, ύψωνει τά μάτια της πρός τόν Αλαίν.

Έκεινος τήν κυττάζει και μέσα στά μάτια του, δέν ζωγραφίζεται ούτε δργή, ούτε οίκτος, άλλα μιά μπέρναντη άγαπη. Τής άνιστης τήν σγκαλιά του και καθώς ή Τζένη ρίγνεται σ' αστή και σφγήγεται γειάπτη έμπιστοσύνη έπανω στό στήθος του, τής φιλούριζει:

— Τρελλή! Μάτ' άγαπάω περισσότερο και καλύτερα έτσι! Γι' μ' ένδιασφέρει τό παρουσιαστικό σου... Τήν άλληστη σου είκόνα τήν έπλαστη μέσα στήν καρδιά μου... Αύτη κυττάζω πάντα και τίποτε δέν θά μπορέση νά τήν παραμορφώσει και νά τήν άσχημησην λι... .

CLAUDE JAN

## ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλιά κομμάτια. Οι νάντες είχαν τρομοκρατηθῆ. Κι' δπως είνε διεισδύμονες σκέφθηκαν τότε ότι ή αιτία αυτής τής καταστροφής ήταν ή 'Ινές.

— Πρέπει νά τήν πετάχουμε στή θάλασσα! ούρλιασαν στόν Φερράντε. Ο διάλογος είνε άπαντα στό καράβι μας.

Κι' ό Φερράντε συμφώνησε μαζύ τους. «Εγώ δέν μπορούσα πειά νά τήν βοηθήσω. Επειδός γνωνιστού στή μέση τού καταστρώματος κι' άρχισα να προσεύχομαι. Ακούσα τήν 'Ινές πού σπάρασα στα χέρια τών δημιών τής κ' υπέραπέρα μά δριαίανθρωπίνη κραυγή, που χάρτηκε μέσα στή μανιά του τυφώνα. Τήν είχαν ρίξει στή θάλασσα!...

Καί τών συνέθε τό θαύμα! Η θάλασσα άρχισε νά ήμερε και τό καράβι, γλύτωσε από τό δοντιά τού Χάρου. Μά τό θάριενε ή κατάρα του υθανάτου τής 'Ινές.

«Υστερά από δύο μέρες καρφωθήκε πάνω στούς όφαλους τής Γης τού Πυρός. Απ' ότι δόλια πλήρωμα τού καραβιού τού Φερράντε μόνο γλύτωσε ωράριον. Τάνατο. Οι άλλοι πνίγηκαν ή φαγώθηκαν από τούς καρχαρίες.

Κι' ό Γιασιλικά, ο παραδόσος λοστρόμος τής «Σάντα Μαντλένα» τελειώνοντας τήν ιστορία του έμεινε σκεπτικό γιατί δέν μπορούσε νά έληγηση πώς τό γοβάκι τής 'Ινές κ' ή ζώνη τού Φερράντε είχαν θρεβή στό στομάχι ένος καρχαρίας...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΝΑΝ

## ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' έχυνε θάλασσα παρηγοριάς στήν τυραννισμένη ψυχή μου...

Η πλάσι άργιαζε, χαρούμενη, γιορτερή... Η θλιβερή είκόνα τού νεκροταρέου έσθνε όλοτέλεα μπροστά της. Τά είκουσα δροσέρα, και λουσιδισμένα χρόνια μου έκαναν τή σάρκα μου νά σκιρτάπι από εύτυχια, μπό σφρήγος ζωής, από λαστάρα νά ζησησαν και νά χάρη τόν ωμοφορίο κόσμου...

— Κι' έγω πού ήθελαν νά αυτόκτονω! είπα μέσα μου, σε μάτι στηγμή.

Η ψυχή μου πικράθηκε αμέσωσα, δημώς... Η σκέψη μου πέταξε στόν πρώμα χαμένον καλό μου... Κ' ή τύψι μέ μαστίγωσε τσουχτερά, ένων δάκρυ κύλισε στά μάγουλά μου. σάν θυμία, σάν σπονδή εύλαβική και τρυφερή για τη μνήμη Κι' ζωής...

Τήν ήθελαντή στηγμή, απ' τά τρισθαθα τής ζωτασής, τής δροσερής και σφρήγηλης και νέας κι' άνθισμένης υπάρχειας μου, άκουδούστε μιά φωνή κυριαρχηκή, έπιτακτική, μιά φωνή, τήν δύποια μάτια προσπάθησα νά πνιξει:

— Είνε γλυκειά ή ζωή ή...

## ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

πηγάνι στή φωτιά με λίγο θύτυρο — δύσ μιά κουταλιά τής σουπάς λωμένο — αμάζεσταθή, έχυνε μιά κουτάλα μεγάλη πού νά παίρνη ώς ένα φλυτζάνι, τού τσαγιούσα κουρκούτη και δάκρυσε από μιά κουταλιά για κάθε πτυχήνα που δθά απλόνη και γίνεται μεγάλη δύσον ό υθόδος τού τσαγιού. «Ετοι μαγιούνται και ραντίζουμε με θύτυρο λίγολγο μέ φτερό τίς δάκρες για νά περιά από κάτω και μην κολλήση ή τηγανίτα και άφοι έμβισθη λίγο τήν γυούζουμε από τήν δλλή πλευρά. Πρέπει δέ νά προσέχουμε νά μη παραβινούνται, διότι έηρανόνται και δέν διπλώνουν κατόπιν. «Αν τυχόδε, δέ, θαν φθηδούν είνε λίγο πετσιασμένες, τότε ρίχνουμε άκομά λίγο νερό στό κουρκούτη και γιαύ από προτού τίς πτυχαίσουμε, δοκιμάζουμε μιά κανανίζουμε νά είνε μαλακές δύο πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

## ΞΑΝΘΗ Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφείο του χωρις νά τής πή ούτε μιά λέξη. Μά δέν μετανοούσε για τό τέχνασμά του. Είχε διακαλύψει μιά γυναικί πού σε δόταν τόν πατέρα τής και τήν άνιστρεπτά τής. Καί εύχαριστη μένος κάλεσε αμέσως στό γραφείο του τόν Φαρόλι και τό δηλώλωσε:

— Ξέρω δτι είσαι κατεργάρης, μιά έχης μιά κόρη σωστό άγγελο. Γι' αυτό σέ συγχαρώ και σου δηλώνω κιόλας συγγράμη γι' αυτή τήν ιστορία που σου ίσων έφτιαξα. Μόνο για νά τής έχης καλά μαζί μου πρέπει νά μη δώσης τή Λουζία για γυναίκα μου. Τής άξειζει, γιατί είνε τίμια και καλό κορίτσι και ο' άγαπατεί δύο δέν δέλλεζες.

Κι' έτσι δ ο Μάριο Καρίνι παντρεύτηκε τή Λουζία Φαρόλι. Και ζή εύτυχισμένος μ' αυτήν τήν τόσο δωματιού γυναίκα του...

TZIOBANNI ΠΙΕΜΟΝΤΕ